

збуту, управління людськими ресурсами та державні норми. Тому впровадження диференціації товарів та послуг на місцевих ринках створює додаткові витрати і вони також можуть призвести до збільшення витрат для компанії і зростання ціни продукту.

Також стратегія, яку обере для себе компанія залежить від конкуренції, можливості скорочення витрат та важливості адаптації на місцеві ринки [4].

Транснаціоналізація насамперед вигідна державам-донорам, які таким чином хочуть забезпечити свої інтереси: високий рівень життя населення, збільшення впливу своєї держави через зміцнення своїх транснаціональних компаній і отримання ними високих прибутків.

Збільшення кількості та зростання ролі транснаціональних компаній несе деякі вигоди національним підприємствам: використання зарубіжного досвіду та технологій для власного виробництва, залучення для економіки додаткових фінансових ресурсів на міжнародній арені, використання нових методів організації і управління підприємством [2].

Провідні транснаціональні компанії світу у все більшій мірі впливають на функціонування і розвиток міжнародної економіки і саме через діяльність таких компаній розвинені країни можуть впливати на економіки інших країн.

Отже, глобалізація на сучасному етапі є невід'ємною частиною процесу розвитку міжнародної економіки який містить певні переваги але у більшості випадків ризику та загрози для розвитку національних підприємств.

Список використаних джерел:

1. Ансофф, Н. Я . 1984. Впровадження стратегічного управління . Prentice-Hall International, Englewood Cliffs, Нью-Джерсі.
2. Швиданенко О. А. Глобальна конкурентоспроможність: теоретичні та прикладні аспекти: [монографія]. – К.: КНЕУ, 2007. – 312 с.
3. Десс, Г., Лампкін, GT, і Тейлор, М . 2004. Стратегічний менеджмент: створення конкурентних переваг
4. Раєвнева О. В. Управління розвитком підприємства: методологія, механізми, моделі – Х.: ІНЖЕК, 2006 – 496 с.

Димарчук К. І.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ТРУДОВА МІГРАЦІЯ В УКРАЇНІ

Трудова міграція жителів України – це проблема у рішенні якої варто звернути увагу. Доволі розповсюджена міграція серед громадян віком від 18 до 50 років.

Згідно з офіційних даних, на міграційні процеси в Україні значною мірою впливають такі події, як бідність та безробіття. До того ж у людей, віком з 18 до 30 років, що від'їжджають за кордон, є більше перспектив в пошук роботи та вони мають більші можливість отримати громадянство тієї країни, де вони працюють.

Серед найголовніших причин трудової міграції жителів України, доцільно буде виділити наступні: безробіття та низька заробітна плата

За дослідженнями офіційного комітету статистики за останні роки майже 1,2 млн. осіб виїхали з України для працевлаштування в країнах Євросоюзу. За офіційною статистикою Міністерства закордонних справ ця цифра становить 2 млн. осіб, а за показниками Міністерства праці вона наближена до 3 млн. осіб, за статистикою Інституту демографії НАНУ ця цифра приближена до 2,7 млн. осіб. Це говорить про вагомі втрати економічного потенціалу нашої держави.

Згідно з офіційними порталом Верховної ради України, в Польщі кожного року працює приблизно 500 тис. українців, в Чехії – 210 тис., в Словачії – 30 тис., в Португалії – 150 тис., в Угорщині – 30 тис., в Іспанії та в Італії – майже по 100 тис, а в Греції майже 50 тис.

Серед українських працівників-мігрантів найпоширенішими видами робіт є: сільське господарство (збір сезонних овочів і фруктів), сімейне господарство (прибирання домівок, готування їжі, доглядання дітей та людей похилого віку), галузь торгівлі та сервісу (у т.ч. готельний бізнес). Виїжджають закордон працівники не тільки робітничих професій, а і висококваліфіковані спеціалісти – педагоги, фахівці в області медицини, науки, ІТ-спеціалісти [1].

Українці, що виїжджають на заробітки, не сприяють поповненню пенсійного і соціального фондів, через відсутність відрахувань від заробітної плати заробітчани, яку вони отримують в інших країнах.

Так, за даними соціологічного опитування, проведеного Західноукраїнським Центром «Жіночі перспективи» у місті Львів, серед українських заробітчани в Італії, з-поміж причин, які вимушували їх до виїзду за кордон, були зазначені: низька заробітна плата – 52,8%, безробіття – 31,7%, необхідність повернення боргів – 29,7%.

В Україні зростає також питання покинутих дітей заробітчани. Після від'їзду одного з батьків перед дитиною виникає проблема емоційного дефіциту. Конфронтація між дітьми мігрантів та самими мігрантами іноді набуває соціальних та психологічних форм.

На думку уповноваженого з прав людини, завданням у напрямі подолання трудової міграції в Україні має стати здійснення виваженої економічної політики, орієнтованої передусім на скорочення рівня бідності та безробіття, підвищення заробітної плати у складі доходів жителів, забезпечення стабільного зросту національної економіки і повільне наближення доходів громадян України спершу до рівня сусідніх країн (Словаччини, Польщі, Угорщини), а з часом і до рівня доходів як у Греції, Португалії та Італії, економіка яких зараз поглинає велику частку українських мігрантів-заробітчани. [2]

Таким чином, для розв'язання проблем трудової міграції в Україні, необхідно, по-перше вирішити питання про підвищення заробітної плати; по-друге, розв'язати соціальні питання пов'язані із збагаченням змісту роботи, дотриманням умов колективних договорів і угод щодо цього [2].

Список використаних джерел:

1. Дорошенко Л. С. Демографія: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Київ. 2005. 112 с.
2. Марков І. Соціальне обличчя українських трудових мігрантів «Жіночі перспективи». *Українська трудова міграція в розширеній Європі*. Київ. 2005. С. 76- 103.